

JAMES M. CAIN

De postbode belt altijd tweemaal

Vertaald uit het Engels
door Else Hoog

Voor Vincent Lawrence

Het zal een uur of twaalf geweest zijn toen ze me van die hooiwagen afgooiden. Ik was er de vorige avond bij de grens opgeklommen en zodra ik onder het dekzeil lag was ik in slaap gevallen. Na drie weken in Tia Juana had ik heel wat slaap in te halen en daar was ik nog steeds mee bezig toen ze de wagen langs de kant van de weg zetten om de motor te laten afkoelen. Toen zagen ze een voet naar buiten steken en werd ik eraf gegooid. Ik probeerde nog een paar grappen, maar daar kwam totaal geen reactie op, dus die truc kon ik verder wel vergeten. Maar ik kreeg in elk geval een sigaret van ze en toen liep ik de weg af op zoek naar wat eetbaars.

Zo ben ik terechtgekomen bij de *Twin Oaks Tavern*. Het was zo'n doodgewoon wegrerestaurant, waar er in Californië wel een miljoen van zijn. Beneden was de lunchroom en boven woonden ze en aan de ene kant stond een benzinstation en achter het huis een handjevol houten keten, die zij het 'motel' noemden. Ik ging meteen naar binnen en begon quasi ingespannen naar buiten te staren. Toen de Griek te voorschijn kwam vroeg ik of er soms al een vent in een Cadillac langs was geweest. Want die zou me hier komen ophalen, zei

ik, en we zouden hier samen lunchen. Vandaag nog niet, zei de Griek. Hij dekte een tafeltje voor me en vroeg wat ik wilde eten. Ik zei sinaasappelsap, cornflakes, gebakken eieren met spek, enchilada, pannenkoeken en koffie. Binnen de kortste keren stond hij alweer voor mijn neus met het sap en de koffie.

‘Wacht even. Ik moet u eerst wat zeggen. Als die vent niet mocht komen opdagen zult u het van me te goed moeten houden. Want hij had dit zullen betalen en ik zit erg krap bij kas.’

‘Hokee, ga je gang maar.’

Ik zag dat hij me doorhad en zei verder niets meer over de vent met de Cadillac. Ik merkte algauw dat hij wat van me wilde.

‘Wat doe je, wat voor werk doe je?’

‘Ach, zo’n beetje van alles en nog wat. Hoezo?’

‘Hoe oud?’

‘Vierentwintig.’

‘Zo zo, jonge vent dus. Ik kan best jonge vent gebruiken in mijn zaak.’ ‘Aardige zaak hebt u hier.’

‘Goeie lucht. Schone lucht. Geen mist, geen Los Angeles. Nooit mist. Mooi schoon, altijd mooi schoon.’

‘Het moet hier ’s avonds heerlijk zijn. Ik ruik het nu al.’

‘Goed kunnen slapen. Begrijp jij automobiel? Repareren?’

‘Jazeker. Ik ben een geboren monteur.’

Hij zanikte nog een tijdje door over de lucht en dat hij zich zo gezond voelt sinds hij deze zaak heeft gekocht en dat hij maar niet snapt waarom hij hier geen personeel kan houden. Ik begrijp het best, maar ik eet stug door.

‘Zeg? Denk je dat jou hier bevalt?’

Ik had inmiddels mijn koffie opgedronken en de sigaar aangestoken die ik van hem had gekregen. ‘Kijk. De grote moeilijkheid is dat ik nog een paar andere aanbiedingen heb. Maar ik zal erover nadenken. Dat zal ik zeker doen.’

Toen zag ik haar. Ze was al die tijd achter geweest, in de keuken, maar nu kwam ze de vuile borden weghalen. Afgezien van haar figuur was ze bepaald geen schoonheid, maar ze had iets pruilerigs over zich en haar lippen staken een beetje naar voren zodat ik zin kreeg om ze te pletten.

‘Dit is mijn vrouw.’

Ze keek me niet aan. Ik knikte tegen de Griek, wuifde zo’n beetje met mijn sigaar en dat was dat. Ze liep weg met het serviesgoed en wat hem en mij betrof had ze net zo goed niet binnen geweest kunnen zijn. Toen ging ik weg, maar vijf minuten later was ik alweer terug om een boodschap achter te laten voor de vent in de Cadillac. Ik deed er een halfuur over om me te laten ompraten om die baan

te nemen, maar aan het eind van dat halve uur zat ik in het benzinstation banden te plakken.

‘Hee, hoe heet je?’

‘Frank Chambers.’

‘Ik, Nick Papadakis.’

We gaven elkaar een hand en hij ging weg. Even later hoorde ik hem zingen. Hij had een prima stem. Vanuit het benzinstation kon je nét de keukens zien.

Om een uur of drie kwam er een vent langs die woest was omdat iemand een sticker op zijn zijruitje had geplakt. Ik moest ermee naar de keuken om het ding los te weken boven de stoom.

‘Enchiladas? Nou, daar hebben jullie verstand van.’

‘Hoezo, jullie?’

‘Nou, u en meneer Papadakis. U en Nick. Die enchilada die ik hier vanmiddag heb gegeten was uit de kunst.’

‘O.’

‘Hebt u misschien een doekje voor me? Iets om dat ding mee vast te houden?’

‘Dat bedoelde je helemaal niet.’

‘Zeker wel.’

‘Je denkt dat ik een Mexicaanse ben.’

‘Welnee.’

‘Jawel. En je bent de eerste niet. Maar ik zal je eens wat zeggen. Ik ben net zo blank als jij, gesnopen? Ik mag dan zwart haar hebben en donker zijn, maar ik ben net zo blank als jij. En als je het hier naar je zin wil hebben mag je dat wel goed in je oren knopen.’

‘Maar u ziet er helemaal niet Mexicaans uit.’

‘Ik zég toch dat ik net zo blank ben als jij.’

‘Nee, u hebt gewoon niets van een Mexicaanse. Die Mexicaanse vrouwen, die hebben allemaal brede heupen en lelijke benen en hun borsten zitten vlak onder hun kin en hun huid is geel en hun haar ziet eruit alsof er spekvet op zit. U bent klein en u hebt een mooie blanke huid en uw haar is zacht en het krult, ook al is het dan zwart. Het enige Mexicaanse aan u zijn uw tanden. Want ze hebben wél allemaal witte tanden, dat moet je ze nageven.’

‘Ik heet Smith van mijn meisjesnaam. Vind je dat soms Mexicaans klinken?’

‘Nee, niet bepaald.’

‘Bovendien kom ik niet eens uit deze buurt. Ik kom uit Iowa.’

‘Zo, Smith dus. En hoe heet u verder?’

‘Cora. Je mag me gerust zo noemen.’

Wat ik gehoopt had toen ik de keuken binnenging wist ik nu zeker. Het zat hem niet in het feit dat ze enchiladas moest klaarmaken en zwart haar had. Ze voelde zich een niet-blanke omdat ze met die Griek was getrouwd en ze was zelfs bang dat ik mevrouw Papadakis tegen haar zou zeggen.

‘Cora. Mij best. En als jij mij dan eens Frank noemde.’

Ze kwam naar me toe om me te helpen met het ruitje. Ze stond zo dicht bij me dat ik haar kon riuken. En toen gooide ik het eruit, vlak bij haar oor,

bijna fluisterend. ‘Waarom ben je trouwens met die Griek getrouwd?’

Ze schrok op alsof ik haar met een zweep had geslagen. ‘Gaat jou dat wat aan?’

‘Ja. Een heleboel.’

‘Hier is je ruitje.’

‘Bedankt.’

Ik ging naar buiten. Ik had bereikt wat ik wilde. Ik had haar geraakt waar ze het kwetsbaarst was, zo hard dat het pijn deed. Van nu af aan was het menens tussen haar en mij. Ze zou misschien geen ja zeggen, maar ze zou er beslist niet omheen draaien. Ze wist wat ik wilde en ze wist dat ik haar doorhad.

Die avond aan tafel werd de Griek nijdig op haar omdat ze me geen gebakken aardappelen meer wilde opscheppen. Hij wilde dat ik het naar mijn zin had en hem niet zou laten zitten, zoals de rest.

‘Geef die man nog eens wat te eten.’

‘Ze staan op het fornuis. Kan hij ze zelf niet pakken?’

‘Laat nou maar. Ik ben nog niet eens zover.’

Hij hield aan. Als hij een beetje hersens gehad had zou hij hebben geweten dat er iets achter stak, want ze was helemaal het type niet dat een man zichzelf laat bedienen, dat moet ik haar nageven. Maar hij was stom en hij zeurde door. We zaten aan de keukentafel, hij aan het ene uiteinde, zij aan het

andere, en ik in het midden. Ik keek niet naar haar. Maar ik zag haar jurk. Het was zo'n wit verpleegstersuniform als die meiden allemaal dragen, of ze nu bij een tandarts werken of in een bakkerswinkel. Vanochtend was het schoon geweest, maar nu was het een beetje verfomfaaid en smoezelig. Ik rook haar.

'Ik krijg wat van jou.'

Ze stond op om de aardappels te pakken. Even viel haar jurk open zodat ik haar been te zien kreeg. Toen ze me aardappels opgescheept had kon ik ze niet door mijn keel krijgen. 'Zie je nou. Al dat gezeur van jou en hij wil niet eens meer.'

'Goed. Maar als hij wil kan hij krijgen.'

'Ik heb geen honger. Ik heb tussen de middag zoveel gegeten.'

Hij gedroeg zich alsof hij een grootse overwinning had behaald en nu bereid was haar te vergeven, grootmoedig als hij was. 'Ze is zo'n liefje. Ze is mijn kleine witte vogeltje. Ze is mijn kleine witte duif.'

Hij knipoogde en ging naar boven. Zij en ik bleven zitten, zonder een woord te wisselen. Toen hij beneden kwam had hij een grote fles en een gitaar bij zich. Hij schonk wat in uit de fles, maar het was zoete Griekse wijn waar ik misselijk van werd. Hij begon te zingen. Hij had een tenor, niet zo'n schriel tenortje als je op de radio hoort maar een echte heldentenor en in de noten legde hij een snik, precies

een plaat van Caruso. Maar ik kon er nu gewoon niet naar luisteren. Ik voelde me met de minuut beroerder.

Hij zag mijn gezicht en nam me mee naar buiten. ‘Frisse lucht, voel je je beter.’

‘Het gaat alweer. Het gaat zo wel weer.’

‘Ga zitten. Hou je rustig.’

‘Ga maar vast naar binnen. Ik heb vanmiddag gewoon te veel gegeten. Het gaat zo wel weer.’

Hij ging naar binnen en ik keerde mijn maag om. Het lag helemaal niet aan te veel eten, of aan de wijn, of aan de aardappels. Ik was gewoon zo geil op die griet dat ik niets binnen kon houden.

De volgende ochtend was de lichtreclame naar beneden gekomen. Halverwege de nacht was het begonnen te waaien en tegen de ochtend was de wind aangewakkerd tot een storm die het hele bord had meegenomen.

‘Vreselijk. Moet je dat zien.’

‘Was harde wind. Ik niet geslapen. Hele nacht niet slapen.’

‘Wat je harde wind noemt. Moet je dat bord nou toch zien.’

‘Is kapot.’

Ik bleef aan het ding zitten prutsen en hij kwam af en toe kijken. ‘Hoe kom je hier trouwens aan?’

‘Hing er al toen ik de zaak kocht. Hoezo?’